

DREPTUL

LEGIȘLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIE POLITICĂ

DIRECTOR: C. G. DISSESCU

PRIM-REDĂCTOR: V. ATHANASOVICI

Redactori: PAUL NEGULESCU, DEMETRU NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI, G. G. DANIELOPOLU
G. C. CRISTESCU, SILIU RĂDULESCU

ZIARUL APARE
JOIA ȘI DUMINECA

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: STRADA PARIS, 20

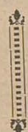
REDĂCTOR-ADMINISTRATOR
B. P. RĂDULESCU

ABONAMENTELE

se fac pe an și pe jumătate de an

la 1 Ianuarie și 1 Iulie

Dela 1 Iulie până la 1 Sept. ziarul nu apare

GRIGORE G. PĂUCESCU
FONDATOR-PROPRIETAR

Un număr: 50 bani

Un număr vechi 1 leu

COSTUL ABONAMENTULUI

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă timbrul postal

D-l C. G. Dissescu, care a lipsit mai mult timp în străinătate, s'a întors în București și și-a reluat ocupațiunile.

Cititorii *Dreptului* vor află cu bucurie că directorul nostru este deplin sănătos și dispus a vorbi și pledă. Marți a fost la Curtea de casație, iar Joi, 1 Mai, va fi la Curtea din Craiova.

Cursul dela facultatea de drept îl va relua cu începerea anului școlar viitor.

S U M A R

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ. — *Inalta Curte de casație și justiție, secțiunea II*: Vasile Antonescu cu Ministerul public.

Curtea de apel din Galați, secțiunea I: I. Săbăreanu cu Primăria comunei Pufești.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIUNE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIUNEA II

Audiența dela 4 Martie 1914

Președinta d-lui M. Iulian, președinte

Vasile Antonescu cu Ministerul public

ULTRAGIU. — TRIBUNAL. — AUDIENȚĂ. — JUDECARE. — CONDEMNAȚIUNE. — PRONUNȚARE. — ART. 182 C. PEN. ȘI 177, 515 ȘI 516 PR. PENALĂ.

Pentru ca tribunalul să poată, potrivit art. 177 pr. penală, să pronunțe de îndată o condemnațiune pentru delictul de ultragiu ce i s'ar fi adus în timpul ședinței, trebuie ca după ce va asculta pe prevenit și martori să aplice pedeapsa

imediat fără a se ridică de pe loc, iar nu după ce se va retrage în camera de chibzuire și după ce va încheia acolo un proces-verbal de ultragiu, căci în asemenea caz delictul urmează a fi judecat, potrivit art. 515 și 516 pr. penală, de instanța competente, sau într'o ședință ulterioară de tribunal, dacă delictul ar fi de competență sa.

No. 649. — Casată, în urma recursului făcut de Vasile Antonescu, sentința tribunalului Buzău No. 1385 din 1913.

S'a ascultat d-l avocat C. C. Arion, din partea recurentului în desvoltarea motivelor de casare; D-l Procuror Vidrașcu, în concluziuni.

Curtea. deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Exces de putere și greșită procedare din partea tribunalului, tras din art 177 pr. penală. Tribunalul Buzău secția II cu ocaziunea judecării unui proces corecțional în care eu avocatul al delinquentului, făcându-i apărarea, suspendă ședința fără a spune nimic și se întoarce din camera de consiliu cu un proces-verbal de ultragiu, conform art. 177 pr. penală. Tribunalul era dator ca imediat să se oprească din judecată, să asculte martorii în dovedirea ultragiului, să mi se fi luat și mie declarațiunea, căci numai astfel era o procedare și o condemnațiune valabilă și legală din partea onor. Tribunal.»

Având în vedere sentința supusă recursului prin recurentul a fost condamnat la 200 lei amendă pentru ultragiu prevăzut și pedepsit de art. 182, combinat cu 60 c. penal;

Considerând că, din această sentință, se constată că recurentul, în ședința tribunalului din 24 Octombrie 1913, pe când pleda interesele unui client al său, s'a întrerupt deodată, și a adresat judecătorilor cuvinte cari prin sensul lor, tonul cu care au fost spuse și gesturile ce le-au însoțit, constituiesc o atingere a demnității tribunalului și o scădere a solemnității ședinții, față de publicul asistent; că tribunalul, considerând cele constatate mai sus ca un delict de ultragiu adus în timpul ședinței, imediat a procedat la constatarea faptului, suspendând în acest scop ședința, și după ce a dresat proces-verbal în camera de consiliu, a reintrat în ședință și a procedat la judecarea delictului comis, conform art. 515 și 516 pr. penală;

Considerând că, după art. 177 pr. penală., dacă se comite un delict corecțional în locul și în timpul audienței, președintele va face proces-verbal despre faptul întâmplat, va asculta pe prevenit și pe martori și tribunalul va aplica, fără a se ridica depe loc, pedepsele prescrise de lege;

Considerând că, după dispozițiunile acestui articol, care prevede formele de îndeplinit pentru ca judecătorii în ședința cărora s'a petrecut faptul să poată condamna îndată, după acele dispozițiuni, tribunalul trebuie, ascultând pe prevenit, să aplice pedeapsa fără a se ridica depe loc; altfel, tribunalul urmă să trimită procesul la instanța competentă sau să-l judece într'o ședință ulterioară, dacă faptul comis era de competența sa;

Că, prin urmare, procesul-verbal astfel precum a fost încheiat de către tribunal, neîntrunind condițiunile cerute de art. 177 c. pen. pentru a se putea pronunța pe baza lui o hotărâre de condamnare în aceiaș ședință, tribunalul numai cu violarea acestui articol a condamnat pe recurent, așa că motivul de casare este întemeiat;

Considerând că din moment ce s'a stabilit că tribunalul nu s'a conformat art. 177 pr. penală, pentru a putea judeca și condamna îndată delictul de audiență, comis de recurent, afacerea urmează a fi trimisă judecătoriei de ocol spre a fi judecată, potrivit art. 53 din legea acelor judecătorii, care dă în competența acelei instanțe delictul de ultragiu prevăzut și pedepsit de art. 182 din codul penal.

Pentru aceste motive, casează.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI

SECȚIUNEA I

Audiența dela 22 Martie 1914

Președinta d-lui G. Tanoviccanu, -prim-președinte

I. Săbăreanu cu Primăria comunei Pufești

APEL. — JURNALE DEOSEBITE. — ATACAREA LOR PRINTR'O SINGURĂ PETITIE. — TIMBRU. — ART. 56 AL. 1 LEGEA TIMBRULUI. EXECUȚIE SILITĂ. — PROCES-VERBAL DE CONSTATAREA ULTIMULUI ACT DE EXECUTARE. — INSTANȚĂ COMPETINTE. — ART. 602 PR. CIVILĂ. EXECUȚIE SILITĂ. — PROCES-VERBAL CONSTATATOR DE EXECUTARE. — ÎNCHEEREA LUI. — EXECUTARE NETERMINATĂ. — ART. 602 PR. CIVILĂ.

1° Când două jurnale ale aceluiași tribunal rezidă pe același fapt juridic, partea este în drept a le ataca prin aceeași petițiune de apel, fără ca pentru aceasta să fie îndatorată să plătească în două rânduri taxele de apel.

2° Instanța competentă a încheia procesul-verbal care constată că ultimul act de executare s'a îndeplinit, este tribunalul care execută, iar nu Curtea de apel a cărei decizie se execută prin delegație de tribunal.

3° O hotărâre judecătorească putându-se executa asupra oricărei averi a debitorului și ori unde s'ar află acea avere, tribunalul care execută poate încheia procesul-verbal constatator de îndeplinirea ultimului act de executare, chiar dacă hotărârea nu s'ar fi executat în totul, fie din motiv că averea ce se urmărește se află în diferite districte, fie că executarea nu s'ar putea termina din cauză că averea debitorului nu poate acoperi întreaga sumă ce se execută.

No. 38. — S'au prezentat apelantul prin d-l avocat Z. Filotti, și intimata prin d-l Toma Antohi, președintele comisiei interimare, asistat de d-l inspector general agricol Al. Stan, d-l inspector agricol al județului Putna T. Vasiliu, și de d-nii avocați Eugen A. Sturdza și C. D Anghel.

Curtea.

Asupra incidentului ridicat de primăria intimată cu privire la chestiunea timbrului:

Având în vedere că intimata susține că întrucât apelantul a făcut apel contra a două jurnale No. 955 și 1003 din 1914, prin aceeaș petiție de apel, ar trebui să plătească două rânduri de taxe de apel;

Considerând, însă, că întrucât tribunalul prin jurnalul No. 1003, dat în aceeași zi de 17 Februarie 1914, ca și prin jurnalul No. 955, se oprește de a executa dispoziția ce i se transmisese de Curte, aceea de a suspenda o executare ordonată tot de Curte, și această reținere a sa tribunalul o motivează pe jurnalul No. 955, constatător că s'ar fi îndeplinit ultimul act de executare, rezultă de aci că ambele jurnale rezidă pe același fapt juridic; că, faptul la care tinde apelantul prin apelul său fiind acela de a se suspenda executarea, indiferent dacă ar ataca un jurnal sau altul, destul că unul din ele dacă ar fi menținut sau reformat ar face ca și celalt să-și aibă sau să piardă caracterul opozabilității, așa că apelantul le-a putut apăla prin o singură petiție, fără a fi obligat să plătească două taxe de apel.

Pentru aceste motive, respinge incidentul.

D-l consilier Corneliu Botez, fiind de părere să se ia act de declarația apelantului că și menține apelul numai în ce privește jurnalul No. 1003, relativ la suspendarea executării, găsind inutil apelul la primul jurnal, pentru următoarele motive:

Având în vedere că partea apelantă a atacat prin aceeași petiție de apel două încheeri ale tribunalului, una prin care acesta constată că s'a îndeplinit ultimul act de executare a deciziei acestei Curți, iar alta prin care tribunalul arată motivele pentru cari nu se poate conforma jurnalului Curței prin care s'a ordonat suspendarea executării, deci două încheeri cu obiect diferit și soluțiuni diferite, pronunțate succesiv; că, față cu principiul taxei pe act care domină legea timbrului, urmă ca apelurile să se facă prin cereri separate și cu taxe de timbru fix și taxa specială deosebită; că, partea apelantă nu se poate prevala de dispoziția art. 56 al. 1 din legea timbrului spre a se susține că putea să beneficieze de un singur rând de taxe, pentru că derogățiunea prevăzută de acest text are în vedere o altă ipoteză, acela când mai multe persoane cu același interes decurgând din același fapt generator de drepturi sau obligații, vor introduce acțiuni, opoziții, apeluri, recursuri, etc., printr'una și aceeași cerere; că aplicația lui fiind de strictă interpretare, nu poate fi întinsă prin analogie și la cazul când o singură persoană atacă pe menționatele căi de reformare încheeri sau hotărâri cu obiecte deosebite, pentru că deși e vorba de același

interes al părții, el nu derivă din același fapt generator de drepturi, diferind cauzele juridice cari au dat naștere celor două încheeri atacate cu apel, așa că nu puteau fi coprinse în aceeași cerere și cu o unică taxă de timbru; -

Având în vedere, însă, că în ipoteza că ambele apeluri trebuiesc timbrate separat, apelantul declară că și menține apelul numai contra ultimului jurnal al tribunalului, suntem de părere a se admite în parte incidentul ridicat de intimat și a se lua act de această declarație a apelantului.

In fond:

Asupra apelului făcut de I. Săbăreanu, contra jurnalelor tribunalului Putna, secția I cu No. 955 și No. 1003 din 1914, prin care prin unul constată că ultimul act de executare a deciziunii acestei Curți cu No. 20 din 1913, s'a efectuat de portărelul aceluși tribunal, prin procesul-verbal din 11 Februarie 1914, dresat de acel portărel, prin care proces-verbal constată că a executat această decizie, punând în posesie asupra locului în litigiu pe partea câștigătoare, primarul comunei Pufești, iar prin al doilea jurnal atacat cu apel, tribunalul primind telegrama Curței prin care i se ordonă a suspenda executarea, declară că numai poate executa această dispoziție a Curței, deoarece executarea a cărei suspendare se cere fiind terminată și ultimul jurnal fiind încheiat nu mai poate suspenda această executare;

Având în vedere că apelantul în susținerea motivelor de apel a invocat următoarele: 1) că, nu tribunalul este în drept a încheia procesul-verbal de constatare că ultimul act de executare s'a efectuat, ci Curtea de apel a cărei decizie se execută prin delegație de tribunal; 2) că, tribunalul nu mai putea încheia un asemenea jurnal, de oarece în aceeași zi a primit și telegrama Curței prin care suspenda executarea, deci trebuia să nu mai încheie un asemenea jurnal, ci să suspende executarea; 3) că, executarea nu era terminată, deoarece în chiar procesul-verbal al portărelului se arată că pentru cheltuelile de judecată s'a aplicat un sechestrul pe imobilele debitorului, deci ultimul act prin care s'ar fi executat decizia Curței nu era făcut, deci rău a constatat tribunalul că decizia a fost executată; și 4) că, dispozițiile art. 403 pr. civilă, nu se pot aplica în specie, acele dispoziții fiind referitoare la contestațiile la

executare; iar în specie fiind a se aplică dispoziția art. 68 din legea Curței de casație, de o suspendare de executare;

Având în vedere că pentru a putea judecă dacă cel din urmă jurnal prin care tribunalul arată că nu mai poate executa dispoziția luată de Curte de a suspenda executarea, este bine dat, urmează a discuta în primul rând dacă primul jurnal prin care tribunalul constată că această executare este terminată, este legal și fondat;

Considerând că în ce privește primul motiv invocat că Curtea iar nu tribunalul este în drept a face acest jurnal, este nefondat; acest drept al tribunalului de a face acest jurnal rezultă și din litera și din spiritul art. 602 pr. civilă, și din practica constantă a tuturor tribunalelor din țară, ceea ce se poate socoti ca o jurisprudență. Rezultă din litera acestui articol, căci în el se spune că procesul-verbal al portărelului se va depune la tribunalul prin care s'a încuviințat executarea care va face să se îndeplinească îndată cele prescise de art. 403, adică să constate că s'a executat hotărârea. Or, este ne pare elementar din punct de vedere al limbei cum trebuie înțeles ce a voit să înțeleagă legiuitorul prin cuvintele «prin care». De ar fi voit să înțeleagă nu tribunalul prin care se execută ci Curtea care a trimis să execute, ar fi zis la tribunalul care a încuviințat executarea. Aceasta bineînțeles fără a mai discuta chiar termenul de tribunal întrebuițat de legiuitor, ci luându-l în sensul larg de instanță de judecată;

Mai rezultă această interpretare și din spiritul art. 403 și 602 pr. civilă nouă, când s'a modificat procedura civilă, căci pe când mai înainte nu era prevăzut formal care trebuie a fi considerat ultimul act de executare și da loc la controverse, acum s'a prevăzut anume că se va considera jurnalul tribunalului care constată aceasta. Mai rezultă că numai tribunalul e competente a încheia acest jurnal și din împrejurarea că sorgintea acestui articol este art. 17 din legea împedărilor care spune formal că o hotărâre se poate considera adusă la îndeplinire când se va face jurnalul judecătoriei sau a Curței care a pronunțat. Ori, legiuitorul având acest text, când l-a trecut în procedura civilă, l-a modificat și a pus numai tribunalul, ne mai punând Curtea; deci se vede care a fost intenția lui, făcând această modificare.

De altfel, legiuitorul se vede că nici nu a dat mare importanță acestui proces-verbal pentru că deși erau opinii și chiar decizii prin cari se susținea că părțile trebuie citate înainte de a încheia acest proces-verbal, deși își dedea seama că prin încheierea lui încheie părților orice cale de contestație, totuși spune formal că instanța care primește procesul-verbal al portărelului că a efectuat executarea, va încheia de îndată procesul-verbal constatător de efectuarea executării, urgență care nu se ordonă prin alte texte, deci neputându-l considera ca vătămător vreunei părți, căci altfel ar fi lăsat un timp oarecare ca partea să se poată plânga de modul executării. Așa fiind, nu se vede motiv serios pentru ce instanța care a dat hotărârea ar fi singura în drept să constate executarea și nu și tribunalul prin care, cum zice textul, s'a făcut executarea.

În ce privește al doilea motiv că tribunalul primind telegrama Curței de suspendarea executării, nu mai trebuia să facă jurnalul constatător că s'a efectuat executarea;

Considerând că acest motiv ar fi fondat și în fapt și în drept, dacă s'ar constata că tribunalul a avut telegrama în aceeași zi înainte de a face procesul-verbal de constatarea executării. Or acest fapt nu se dovedește și ar fi a presupune pe judecătari de rea credință ca atunci când au telegrama de suspendare să nu-i dea cursul legal și din contra se constată prin jurnal că a primit telegrama după ce făcuseră primul jurnal, ceea ce Curtea nu poate admite. De altfel se pare că este și normal să fie astfel, căci pe când tribunalul în acea zi conform legii și-a început lucrările la orele 11 $\frac{1}{2}$, Curtea începând la 12, în ziua în care s'a dat ordinul de suspendare a trebuit un timp Curței să facă jurnalul și telegrama, un timp pentru transmiterea telegramei și dusul ei la tribunal, deci a trebuit inevitabil să ajungă la tribunal câteva ore mai târziu în care timp tribunalul a făcut acel jurnal, deci telegrama de suspendare a venit târziu, prin urmare și acest motiv este nefondat.

În ce privește al treilea motiv că executarea nu era terminată.

Considerând că o hotărâre poate fi executată asupra oricărei averi a debitorului și ori unde s'ar găsi această avere.

Că, în caz când se urmărește o avere imobilă si-

tuată în diferite districte, trebuiesc urmăriri separate și deci la fiecare din ele când se termină conform legii trebuie să se constate aceasta, mai cu seamă că un terțiu adjudecatar are necesitate de proces-verbal de constatarea executărei, deci trebuie a i se face acest proces-verbal ;

Considerând că, dacă s'ar admite că nu se poate face acest proces-verbal decât când toată executarea s'ar termină, ar fi ca în caz când debitorul nu ar avea a acoperi toată creanța ce se execută să nu se mai poată face acest proces-verbal deși s'a executat în parte asupra unui imobil ;

Că, în specie, decizia fiind executată asupra imobilului legea cerând a se face proces-verbal constatând această executare, tribunalul cu drept cuvânt a încheiat acest proces-verbal, deci nici acest motiv nu este fondat ;

În ce privește ultimul motiv, că dispoziția art. 403 pr. civilă, nu sunt aplicabile în specie nefiind contestație ;

Considerând că este adevărat că în specie nu este o contestație propriu zisă, dar nu e mai puțin adevărat că, pe deoparte, nu putem înlătura cu totul dispoziția legii de pr. civilă, căci chiar apelantul, câte trele motive învocate înainte le susține, tot pe textele pr. civile, iar pe de altă parte dispoziția legii Curții de casație privitoare la suspendarea executărilor, neprevăzând nici o procedură specială relativă la contestații sau incidente ce s'ar ridica cu ocazia acestor suspendări, trebuie neapărat să ne conducem tot de regulile pe cari le găsim în procedură spre rezolvarea lor, neputând face altfel. În specie cererea apelantului de a se suspenda executarea a fost admisă fiind legală. Când a fost însă să se execute această dispoziție, a fost imposibil, căci lipsea am putea zice obiectul, nu mai avea ce se suspenda, căci executarea era terminată și executarea era făcută în baza unei hotărâri definitive, deci în baza unui titlu executoriu, care atunci când s'a executat nu era suspendat. De altfel, de am admite sistemul contrar, am ajunge și la rezultate bizare și nepractice, căci în ipoteza că Curtea admite apelul suspendând executarea, ar trebui a se da ordin a se repune apelantul în posesia pământului. Cum însă și această decizie este supusă recursului, intimații ar face recurs și la rândul lor ar cere suspendarea executărei acestei repunerii în

posesie, deci lucrurile ar sta tot cum sunt azi, până la terminarea recursului asupra fondului ;

Pentru aceste motive, redactate de d-l prim președinte, respinge ca nefondat apelul etc. ;

(ss) G. Tanovicianu, A. Procopiu, M. Patron.

Osebită opinie a d-lui consilier N. Dimitrescu

Subsemnatul sunt de părere a se admite apelul bazat pe următoarele considerațiuni :

Când tribunalul refuză suspendarea executărei deciziei cu No. 20 din 1913 ordonată de Curte pe motiv că e tardivă, se bazează pe jurnalul său No. 955 care constată definitivă executare a acestei decizii. Prin urmare dar soluția afacerii depinde de cestiunea de a se ști, dacă tribunalul era sau nu competent să constate ultimul act de executare.

Art. 403 pr. civilă care este o inovațiune a legiuitorului nostru și a cărui origină se găsește în legea despre împedcări din 1852, sub imperiul vechei proceduri, a dat naștere la contraversa aceea de a se ști care este uctimul act de executare. La 1900 legiuitorul a căutat să curme aceasta nedumerire adăogând un aliniat la acest art., prin cere se specifică că ultimul act de executare este încheerea tribunalului pe care trebuie să o facă îndată ce va primi procesul-verbal de executare,

Legea din 1852, care după cum am spus este origina art. 403 pr. civilă spunea prin art. 17 că o hotărâre se socotește adusă la indeplinire, când mijlocește jurnalul tribunalului, sau al Curții că acea hotărâre s'a executat.

De unde rezultă că dispozițiile art. 403 pr. civilă au fost edictate în acelaș sens și în aceeaș scop cu dispoziția legii din care el era luat. O asemenea interpretare este și firească și logică pentru că numai instanța judecătorească care a dat ordinul de executare are dreptul și datoria de a controla executarea spre a vedea dacă hotărârea ei s'a executat în conformitate cu cele ce s'a decis, tribunalul prin care se execută nu e decât un delegat al Curții, ale căru acte nu pot fi controlate decât tot de Curte, în numele căreia el lucrează. În sistemul contrar s'ar ajunge la rezultatul acela bizar, ca o instanță judecătorească inferioară să controleze sensul dispozițivului unei hotărâri dată de alta superioară.

Din modul cum legiuitorul se exprimă, prin art. 403 întrebuițând cuvântul de tribunal nu se va putea

deduce că intenția lui a fost de a îmbrăca în toate cazurile cu o asemenea putere pe tribunal, desezișând Curtea de orice lucrare din momentul ce a dat ordinul de executare;

Cuvântul de tribunal de care se servă legiitorul, trebuie luat în mod general, iar nu restrictiv, astfel după cum uneori îl întrebuințează și în alte împrejurări (a se vedea art. 95, 102 și 145 pr. civilă) și nici Curtea nu se poate zice că ea s'a desezișat de afacere din momentul ce a dat ordinul de executare, pentru că ea este în drept și de a suspenda o executare și de a judeca contestațiunile cu privire la interpretarea dispozitivului hotărârei sale. De asemenea fraza din art. 602, care zice că „originalul procesului-verbal se va depune la grefa tribunalului prin care s'a incuviințat executarea“ nu e mai în măsură pentru a putea vedea care a fost intenția legiitorului, mai ales când întrebuințează cuvântul de „incuviințare“, când i-ar fi fost mai lesne de a spune ca procesul-verbal să se depună la grefa tribunalului care execută, în care caz nu ar mai fi dat naștere la nici o interpretare, de unde rezultă că intenția legiitorului nu trebuie căutată numai decât în termenii unei fraze poate rău alcătuită, ci în scopul pe care el l'a urmărit;

Că, prin urmare, din momentul ce tribunalul nu era chemat a constata el ultimul act de executare ci Curtea, suspendarea trebuie să aibă loc, și aceasta cu atât mai mult cuvânt cu cât cererea de suspendare fusese făcută cu mult mai înainte de a se aduce la îndeplinire deciziunea Curții, și dacă ordinul s'a dat mult mai târziu, cauza a fost alegerea corpurilor legiuitoare, în care interval de timp Curtea n'a funcționat, apelantului nu i-se poate imputa nici o neglijență pentru această întârziere.

Jurnalul Curții de suspendare urmează să se execute și efectele sale vor fi în mod *restrictiv* până în momentul în care s'a făcut cererea, conform principiului de drept, care recunoaște asemenea efecte hotărârilor judecătorești.

Semnat : N. Dumitrescu.

Osebită opinie a d-lui consilier Botez

Subsemnatul difer de soluția majorității și sunt de opinie a se admite apelul pentru următoarele motive :

În ce privește apelul făcut în contra încheerii tri-

bunalului sub No. 955 din 1914, având de obiect constatarea îndeplinirii ultimului act de executare relativă la predarea imobilului.

Având în vedere că art. 403 pr. civilă, prevede că cel din urmă act de executare este încheerea pe care tribunalul va trebui să o facă fără citarea părților, constatând săvârșirea executării; că o atare încheere care se face din oficiu, în neștiința părților și fără a li se încunoștiința, nu are caracterul unei hotărâri judecătorești, susceptibilă de o desbatere contradictorie din categoria acelor ce se pot ataca cu apel conform art. 316 pr. civ. și nici al unei încheeri pe cale grațioasă conform art. 104 pr. civ., care presupune o cerere a părții interesate fără urmărirea stabilirii unui drept protivnic prin mijlocirea judecății, ci prezintă caracterul unei simple constatări judiciare care ca toate actele de această natură nu sunt apelabile, ci nulitatea lor se poate invoca și pronunța pe cale de apărare, când ar aduce vreo vătămare părții prin obstacolul ce s'ar pune la exercitarea drepturilor sale; că dar apelarea acestei încheeri a tribunalului e inadmisibilă, și e și inutilă, fiind implicit cuprinsă în apelul făcut contra jurnalului tribunalului, care întemeindu-se pe constatarea făcută conform art. 403 pr. civilă, a refuzat suspendarea executării ordonată de Curte.

Vom examina deci numai motivele pe care apelantul se sprijină în combaterea jurnalului tribunalului No. 1003 din 1914, relativ la suspendarea executării.

În ce privește primul motiv că decizia ce se execută aparținând Curței, tribunalul fără competență a constatat îndeplinirea ultimului act de executare și deci această constatare e isbită de nulitate;

Având în vedere că sub imperiul vechiului cod de procedură se desbătea viu chestia de a se ști care este ultimul act de executare, adresa portărelului sau încheerea instanței de executare, cum și care era instanța competentă a face constatarea că executarea s'a săvârșit; că, pentru a se curma această controversă, legiitorul din 1900, când a reformat procedura civilă, a introdus în art. 403 pr. civilă, un aliniat prin care a determinat ce se înțelege prin cel din urmă act de executare, precizând că e încheerea pe care tribunalul va trebui să o facă fără citarea părților, constatând săvârșirea executării, fără a mai

distinge dacă hotărârea ce se execută e a unui tribunal sau a unei Curți de apel;

Având în vedere că, în contra acestei interpretări rezultând din termenii formali ai legii, se invoacă dispoziția art. 372 al. 1 pr. civilă, care se exprimă că, dacă hotărârea desăvârșită este a unei Curți, cererea de executare se va îndrepta la acea Curte, care o va executa prin tribunalul care a judecat la întâia instanță, de unde se deduce că instanța care execută fiind Curtea și nu tribunalul, tot ea e în drept a încheia și procesul-verbal constatător că s'a îndeplinit ultimul act de executare. Desigur nu se poate contesta că instanța care execută prin mijlocirea tribunalului e Curtea, nu mai puțin adevărat însă este că, atunci când legiuitorul din 1900, care cunoștea controversa, a definit ce se înțelege prin ultimul act de executare, a ridicat din competența Curții dreptul de a căntrola cum și dacă s'a făcut executarea, atribuind cu precizie acest drept — și prin aceasta a curmat vechea nedumirire — tribunalului prin mijlocirea cărui a fost făcută, așa că între ambele texte nu există nici o contradicție în acest punct;

Având în vedere că un argument în sens contrar nu poate fi tras nici din termenii dispoziției art. 602 pr. civ., invocat de apelant, text care se rostește că originalul procesului-verbale va depune la tribunalul prin care s'a încuviințat executarea, pentru că expresia «s'a încuviințat» are alt înțeles, ea se raportează fie la cazul exproprierei silite a unui nemișcător care intră în căderea tribunalului de primă instanță, fie la împrejurarea că, în toate cazurile, tribunalul se zisat de o mijlocire pentru executare, dă o încheiere prin care se ordonă organului portăreilor alipit pe lângă dânsul a o efectua. Pe de altă parte, art. 602, trimitând la art. 403 pr. civilă, învederează îndestulător ideea că instanța competentă a primi procesul-verbal de executare e tribunalul, la care corpul portăreilor e ținut să trimită actele de urmărire, ca acesta să se încredințeze dacă formele legii au fost observate; că dar acest motiv e neîntemeiat.

În ce privește al 2-lea motiv, că tribunalul nu putea să constate că s'a îndeplinit ultimul act de executare, din momentul ce executarea mobilelor, care constituie al 2-lea punct al condamnăției, nu fusese efectuată, deoarece ambele executări formează un tot ce nu se poate schimba;

Având în vedere că regulile de procedură pentru urmărirea mobilă sunt deosebite de acele statornice pentru urmărirea imobiliară; că, din combinația art. 403 cu art. 602 pr. civ., reese lămurit că îndatorirea unei încheeri din partea tribunalului pentru constatarea săvârșirii executării se aplică numai la predarea nemișcătoarelor, pe când în materie mobilă odată lucrul adjudecat și prețul achitat de cumpărător, urmărirea conform art. 449 pr. civ., ia sfârșit și nici o cerere de nulitate sau stricare a vânzării nu mai e primită, de unde rezultă că o asemenea constatare este exclusă în această materie, că dar partea apelantă neputându-se prevala de lipsa ei, și acest al doilea motiv e nefondat.

În ce privește motivul că suspendarea a fost cerută de apelant anterior executării și odată ordonată nu se putea reveni asupra ei, în lipsa unei contestații, ci tribunalul era ținut să se conformeze jurnalului Curții și să procedă la desființarea executării deja făcută, cu atât mai mult că rânduiala art. 403 din procedura civilă se aplică numai în cazul unei contestații la executare, iar nu și când se cere suspendarea ei cu prilejul recursului, pe baza dispoziției art. 68 din legea Inaltei Curții de Casație;

Având în vedere că, suspendarea executării unei hotărâri definitive se poate ordona de instanța de fond în două ipoteze: fie conform art. 401 pr. civ. cu prilejul unei contestații la executare, fie în baza art. 68 din legea Inaltei Curți de casație. în cazul când hotărârea pronunțată în ultima instanță a fost atacată pe calea recursului; că în ce privește data până când o executare silită poate fi atacată pe calea contestației, există dispoziția art. 403 pr. civ. care pune principiul că contestațiile în materie de executări silite se vor putea face în tot timpul cât va ține executarea și până ce cel din urmă act de executare s'a săvârșit. Când e vorba însă de suspendarea executării unei decizii dată în ultimă instanță și atacată cu recurs, art. 68 din legea Inaltei Curți de casație nu prevede nici o restricție în ce privește intervalul de timp când poate fi cerută și cum decăderile de drepturi nu se presupun și trebuie un text formal de lege care să le decreteze, e cert că suspendarea punerii în lucrare a deciziei se poate cere în tot momentul de când s'a pornit cererea în casație și până la judecarea recursului, îndeplinirea formalității cerută de art. 403 pr. civ. neputând să

aibă nici o aplicație în această ipoteză, ea cel mult închizând calea contestației silite la executare din partea celor interesați;

Având în vedere că tribunalul spre a ajunge la soluția contrară, s'a întemeiat tocmai pe rânduiala art. 403 pr. civ., argumentând că suspendarea ordonată de Curte e lipsită de sens, din momentul ce executarea s'a efectuat și constatat conform acestui text;

Având în vedere că tribunalul, instanță inferioară, și-a depășit sfera competenței sale când a discutat legalitatea jurnalului de suspendare al Curții, negându-i puterea lui lucrătoare, că acest jurnal având de obiect o măsură provizorie, e o dispoziție cu caracter executor, atacabilă pe calea recursului și revocabilă numai pe calea unei contestații a părții vătămate îndreptată tot la Curtea de apel, ca instanță de executare, ceea ce nefăcându-se, urma să și producă toate efectele sale legale, fiind obligator atât pentru părți cât și pentru tribunal;

Având în vedere că nu se poate susține că, suspendarea executării ordonată prin acel jurnal de Curte e lipsită de eficacitate pe motiv că executarea avusesse loc, căci e o deosebire fundamentală între suspendarea executării silite a unei decizii definitive pe calea contestației, care presupune în genere închisă calea recursului, și suspendarea aceleiași executări pe temeiul declarării unui asemenea recurs, ambele diferind și prin proceduri și în efecte. În adevăr, în ipoteza din urmă, dacă recursul e admis și se casează decizia executată, toate efectele executării cad, chiar dacă s'a făcut o încheiere în sensul art. 403 pr. civilă, că s'a săvârșit ultimul act de executare. Cererea de revocare a executării deciziei sfârșimate în acest caz țintește la o executare în sens invers și se îndreaptă tot la instanța care a ordonat executarea. Situația nu se schimbă în cazul când executarea a fost săvârșită înainte ca recursul să fi fost judecat. În acest caz suspendarea executării echivalează cu revocarea executării însăși, condiționată de acel recurs și odată încuviințată trebuie și poate să și producă efectul ei legal. Să presupunem că cererea de suspendare ar fi intervenit după ce executarea a fost deja făcută, dar înainte de a se constata că s'a îndeplinit ultimul act de executare. În specie, e de

remarcat însă că poziția apelantului e și mai avantajoasă, pentru că a introdus cererea de suspendare încă dela 5 Februarie 1914, pe când constatarea executării a avut loc tocmai la 17 Februarie 1914, în aceeași zi când s'a primit de tribunal și ordinul de suspendare al Curței, și deci în virtutea principiului de retroactivitate a deciziilor judecătorești, efectele suspendării trebuie să urce pe cale retroactivă chiar la data când partea diligentă și-a făcut cererea. Putea oare tribunalul în această ipoteză să refuze de a reintegră partea în posesia imobilului din care fusese scoasă? Desigur că nu, ci era ținut, pentru a se conforma jurnalului Curței, să ia dispoziții pentru o nouă executare, consecință firească a suspendării acordate, de astădată în favoarea căzutului în judecată, a recurentului, pentru motivul logic că suspendarea încuviințată de Curte, echivală cu însăși revocarea executării, și e neîndoios că suspendarea ordonată de Curte pe temeiul declarării recursului, având acest caracter, desbrăcase decizia Curței de caracterul ei de definitivitate și de consecințele ce decurg din ea, mai ales dacă se ține seamă și de împrejurarea că potrivit dispoziției art. 68 din legea Inaltei Curți de casație o asemenea suspendare, indiferent dacă a fost admisă înainte sau după punerea în lucrare a deciziei, căci textul nu distinge, nu se poate încuviința decât cu echivalentul valorii imobilului, apreciată de instanță, deci ca și cum condamnățiunea însăși ar fi fost executată; că, prin urmare, din cauza condițiilor speciale ce prezintă o cerere de suspendare motivată de recursul declarat, deosebit de acele ale contestației la executare, nu se poate susține că asupra suspendării a putut avea vreo înrăurire faptul că s'a dressat un act constatător că s'a săvârșit executarea, conform art. 403 pr. civilă, ale cărui consecințe juridice sunt streine de chestia ce ne preocupă.

Pentru toate aceste considerații, sunt de părere că apelul e întemeiat și că trebuie menținut și adus la îndeplinire jurnalul Curței No. 228 din 14 Februarie 1914, prin care s'a încuviințat suspendarea executării, ordonându-se tribunalului de a-l executa în sensul reintegrării apelantului în posesia imobilului litigios până la judecarea recursului.

Semnat: Corneliu Botez.